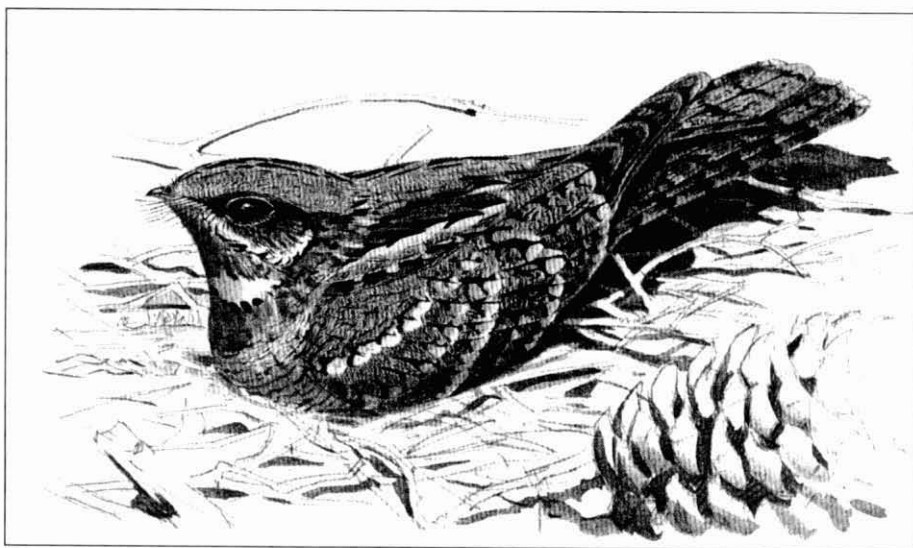

El siboc (*Caprimulgus ruficollis*)

Tot i que no estem parlant d'un ocell estrany, el siboc és poc conegut. Ens referim a un ocell d'hàbits nocturns que surt poc després de la caiguda del sol a les nits d'estiu. El siboc té un plomatge molt críptic (és a dir, que es camufla molt bé amb l'entorn) que li permet passar desapercebut al terra dels nostres camps fins que no li som gairebé a sobre. És un ocell que fa uns trenta centímetres de llargada i uns seixanta d'envergadura (la distància que hi ha de punta a punta de les dues ales). El color del seu cos és gris, marronós i rogenç, aquests colors són escampats pel seu cos sense fer cap dibuix massa concret. Només en destaca el domini dels colors rogenços a la zona del coll.

L'hàbitat natural del siboc és el terra

Si el veiem volar, li veurem unes ales i cua llargues que li permeten planejar amb força agilitat. A les ales i cues dels sibocs que volin hi trobarem unes marques blanques que són més grans en el mascle.

El siboc és un ocell, com hem dit abans, nocturn i passa el dia posat sobre el terra, d'on el farem saltar només si hi passem molt a prop. La majoria de cops, hi passarem a uns pocs metres sense adonar-nos-en. Aquest plomatge tant críptic

li és indispensable per amagar-se durant l'època de reproducció, ja que fa el niu directament a terra. Un altre lloc on podem veure el siboc és prop de les carreteres, on molts cops veurem com hi alça el vol. Tot i que per desgràcia també el podrem veure aixafat.

Aquest ocell només ocupa territoris típicament mediterranis (no es troba més al nord dels Pirineus) com poden ser boscos molt clars, zones amb pocs arbres, amb arbres en creixement (ja sigui per incendis o per abandó de camps), també ocupa zones esclarissades properes a boscos, zones amb matolls, bardisses i conreus. Dels camps de conreu, li agraden força les vinyes i garrofers, al peu dels quals pot posar el niu. Tot i aquesta varietat d'hàbitats, prefereix aquells que siguin més pedregosos, secs i assolellats. És en aquestes zones on el siboc caça insectes al vol amb la seva gran boca que l'alimentaran a ell i els seus polls, que són en un niu que només és una petita depressió d'uns vuit centímetres de diàmetre a terra. És quan l'ocell és al niu quan és més refiat del seu camuflatge, no saltarà fins a l'últim instant deixarà sols els ous o polls que normalment són dos. S'ha de dir que mai hem d'agafar aquests polls si pensem que poden estar en perill. Si marxem, els pares tornaran a tenir-ne cura. El terra és el seu lloc.

Per últim, hem de dir que els sibocs arriben a casa nostra a finals d'abril i ens deixen a finals d'agost.

ALBERT CAMA TORRELL

BIBLIOGRAFIA

FERRER, Xavier; MARTÍNEZ, Albert; MUNTANER, Jordi, i altres, *Fauna dels Països Catalans*, Enciclopèdia Catalana., vol. 4, Barcelona, 1994.

PETERSON, Roger; MOUNTFORT, Guy; HOLLON, P.A.D, *Guia dels ocells dels Països Catalans i d'Europa*, Barcelona, 1991.

JONSON, Lars, *Ocells d'Europa amb el Nord d'Àfrica i l'Orient Mitjà*, Ed. Omega, Barcelona, 1994.

LATORRE, José Antonio, *Fauna vertebrada del Tarragonès*, Constantí, 1995.